



LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

A les urnes, pe

"Per fer-ho curt: jo veig les autonòmiques pel novembre i les generals pel mes de febrer o màxim pel març, com jo crec que ahir a la nit ja ho va decidir Jordi Pujol, 'in mente', ben de seguida."



CARME PUÉRTOLAS

Josep Duran i Lleida.

Dilluns, 29. "Ho veig com una situació de vodevil, si no fos que ens hi juguem algunes coses serioses. D'entrada, els pujolistes hem pagat una mica el preu per sostenir el Govern del PSOE a Madrid, pagant-ho trinco-trinco en vots i amb la propina de veure com el PSC resistia el vendaval, gairebé a la cantonada. A la vegada, per dir-ho d'alguna manera, el PP ens ha entrat fins a la cuina de casa nostra i ERC ha actuat com el fill pròdig que ens cobra interessos per uns diners que li vàrem deixar quan marxava de casa", m'explica un convergent de laboratori, sopant amb tranquil·litat després de tot un dia de recomptar els recomptes, consolar als vençuts i felicitar *malgré tout* els guanyadors. És home de cuina del país, de vi rosat i pa de coca amb tomàquet. Ungleja a les estovalles un bocí de crosta de pa, s'ajusta les ulleres de mitja lluna. "Per fer-ho curt: jo veig les autonòmiques pel novembre i les generals pel mes de febrer o màxim pel març, com jo crec que ahir a la nit ja ho va decidir Jordi Pujol, *in mente*, ben de seguida." Feim una pausa pel fricandó. "Por de perdre les autonòmiques? No, ni de bon tros, ni per ara. Jo veig ara més inquietant l'empenta que la derrota de Miquel Roca dona a Duran i Lleida i a Unió, posant maons pel pont entre el PP i el catalanisme polític. De cara a les autonòmiques, veig tranquil Pujol, però frisós, decidit a fer-les abans que Aznar pugui arribar a la Moncloa". El restaurant va quedant buit. Coincidim en el *biscuit glacé*, magnífic. "I jo què sé, vés a saber si l'escenari polític actual estava o no estava previst. Potser a Convergència ara ens faci



ARXIU

Gerry Adams.

falta més discussió estratègica, més elaboració d'idees, una política informativa més subtil. Però, sí, de cada vegada sentiràs dir més i amb veu més alta que els socialistes mai no han estat uns socis del tot dignes de la nostra confiança."

Dimarts, 30. Herri Batasuna baixa del 17,2% de 1991 a un 14,8% i molts analistes es miren al mirall per donar-se l'enhorabona. De fet, Herri batasuna perd vots des de finals de la dècada dels vuitanta, ja bé sigui a les eleccions legislatives, a les europees i a les autonòmiques. És més: és ben possible que el pacte tripartit PNB-PSOE-EA deixi HB sense molts dels ajuntaments on fins ara manava. Ara bé: jo em resisteixo a llençar el barret enlaire per una minva de vots així. Són uns vots, pocs o molts, de tir al clatell, de passamuntanyes i còctel Molotov. Hem vist Gerry Adams —l'home del Sinn Féin, la branca política de l'IRA— encaixant mans amb el president Clinton, a la Casa Blanca. Aquella encaixada era, diuen, un reconeixement de l'alto-el-foc a l'Uster, però també ha pogut semblar un reconeixement dels poders del terror. D'altra manera, no crec que la Casa Blanca hagués convidat qualsevol polític pel simple fet de tenir el deu per cent dels vots d'Irlanda del Nord. Les credencials d'Adams eren l'assassinat i el terror, no els vots. Només una política ingenuista pot pensar altra cosa d'HB, vot més o menys.

Dimecres, 31. M'han parlat d'una enquesta entre "professionals catalans de la cultura",

novembre i pel febrer



ARXIU

Bill Clinton.



RAFA GIL

Joaquim Nadal.

on la majoria és d'esquerres, nacionalista, pacifista, ecologista, associacionista i agnòstica. No sé si a la categoria de "professionals catalans de la cultura" també hi inclourien els perruquers de fantasia, els dissenyadors de tamborets de bar i la gent que toca el bongo als grups de salsa però, sigui com sigui, em declaro en minoria total.

Dijous, 1. "Ja és un tòpic comparar el sotrac electoral de diumenge amb les eleccions del 14 d'abril de 1931, quan els resultats de les capitals determinaren la caiguda de la monarquia. Només podem dir que Espanya, electoralment, ha quedat dividida en dues". M'ho diu per telèfon un comentarista polític de la poderosa premsa regional, més aviat impàvid mentre més d'un company seu es dedica a la humana tasca de traspasar elogis de Felipe a Aznar, pel que pugui caure. "D'un costat tens els nuclis rurals, encara fidels al PSOE. És el famós 30%, que Felipe González –diguin el que diguin els guerristes– considera patrimoni personal. Després tenim les ciutats de més de cent mil habitants, ben decantades cap el PP, menys alguna excepció que es diu Francisco Vázquez, Maragall o Joaquim Nadal. Pel que fa a IU, el *sorpasso* era una entelèquia, de la mateixa manera que no hauria estat bo pel país una desintegració major del PSOE, encara que hagués agradat al PP."

Divendres, 2. Per a l'actual circumstància política, com sempre per qualsevol circumstància, hi ha una actitud ben definida

pel savi doctor Johnson: "Esforça't per oposar-te sense exasperar i per practicar l'hostilitat transitòria sense guanyar-te enemics per a tota la vida." En tot cas, la lliçó és de poc consol per als socialistes si consideram que el PP ha passat a administrar gairebé tres bilions de pessetes.

Valentí Puig